højer man for Personer paa 70 Aar og derover Formue- og Indtægtsgrænsen, som giver Adgang til at opnaa Aldersrente, og at vi gennem disse Bestemmelser udvider Rammerne ikke ubetydeligt.

Medens jeg taler om Taksterne, vil jeg henlede den højtærede Ministers Opmærksomhed paa et ejendommeligt Forhold. I 1919—20 var i det Lovforslag, som da blev fremsat af Regeringen, Taksterne fastsat saaledes, at det kunde betale sig straks ved 60 Aars Alderen at tage Aldersrente og saa for det Aarsbeløb, man fik fra 60 til 66 Aars Alderen at købe sig en til det 66de Aar opsat Livrente, idet Livrentebeløbet plus Aldersrentebeløbet, der var fastsat for den 60-aarige, gav mere end det Aldersrentebeløb, den 60-aarige kunde opnaa ved at opsætte til denne Alder med at indvæde. Det havde man den Gang ikke tænkt paa ved Opstillingen af denne Takstregel, og det var saare uheldigt, thi dermed stimulerede man netop til at tage Aldersrente i den tidligste Alder, da den var opnaaelig, medens man tværtimod burde stimulere til længst muligt at bidrage til egen Forsørgelse, altsaa til at opsætte Indtræden i Aldersrentenydernes Række. Nu ved jeg ikke, om noget tilsvarende gælder for de sidste Satser, den højtærede Minister her foreslaar. Jeg ved, at ved Bearbejdelsen af selve Lovforslaget er der taget Hensyn til dette Forhold, man har sikret sig derimod; og hvis den højtærede Minister ikke har gjort det paa Forhaand — det er muligt, han har gjort det, og i saa Fald er der intet i Vejen —, henleder jeg Opmærksomheden derpaa og opfordrer ham til at lade en Undersøgelse heraf foretage, inden vi gaar videre i denne Sag.

Den højtærede Minister foreslaar en Brændselshjælp i Penge til alle Aldersrentenydere i Overensstemmelse med det Ændringsforslag, som den højtærede Minister stillede i det Udvalg, der sidst var nedsat til at behandle Lovforslaget om Brændselshjælp til Aldersrentenydere. Den højtærede Minister kender vor Mening om dette Forslag; jeg skal derfor ikke opholde mig længe derved, men kun sige, at denne Ydelse bør efter vor Opfattelse ikke indgaa som permanent Led af Aldersrenteloven og absolut ikke som en fastsat Pengeydelse. Den Brændselshjælp, som i sin Tid ydedes de alderdomsunderstøttede, er jo en Gang gaaet ind i Aldersrenteydelsen, nemlig i Forskelshjælpen, i hvilken den kapitaliseret findes for de fire Femtedeles Vedkommende i Fjor og for de tre Femtedeles Vedkommende i Aar. Det forekommer mig, at man ikke, undtagen hvor ganske særlige Omstændigheder maatte tale derfor — saadanne Omstændigheder mente man var til Stede i Fjor, og man har ogsaa ment, de var til Stede i Aar, og derfor er man gaaet til at yde en særlig Brændselshjælp —, bør yde en saadan Brændselshjælp, og det bør ikke gaa ind som et permanent Led i Loven.

Man foreslaar nu i Lovens § 6, 3die Stykke, at ophæve de tidligere gældende særlige Pensionsfradrag. Jeg vil gerne spørge den højtærede Minister, om han har ladet foretage nogen nærmere Undersøgelse af, hvorledes disse Pensionsfradrag har virket, hvor stort et Antal Personer de har ramt, og om han ved noget om, hvor stort et Antal Pensionister der, hvis disse Bestemmelser om Særfradrag for Pensioner slettes, da vil faa deres Pension forøget gennem Udbetaling af Aldersrente, saaledes at Aldersrenteloven derefter vil blive et Tillæg til de gældende Pensionsbestemmelser i Tjenestemandsloven af September 1919. Det var et Flertals Opfattelse i 1922, at Aldersrenteloven ikke bør blive et Tillæg til de gældende Pensionsbestemmelser. Jeg vil opfordre den højtærede Minister til at svare paa de Spørgsmaal, jeg her har stillet, og tilvejebringe fornøden Klarhed i denne Sag.

I Lovforslagets § 5 foreslaas saa optaget Løsningen af en helt ny social Opgave, nemlig Støtte til Personer, som ikke kan være Aldersrentenydere og derfor ikke kan optages i kommunale Alderdomshjem; der skal aabnes Adgang til de kommunale Alderdomshjem for saadanne Personer, hvis § 5 i Lovforslaget gennemføres. Jeg skal indrømme den højtærede Minister og for Resten ogsaa den ærede socialdemokratiske Ordfører, at der kan være Personer udenfor Aldersrentenydernes Kreds, som kan være vanskeligt stillede med Hensyn til at skaffe sig fornøden Pleje og Ophold under nogenlunde tilfredsstillende Vilkaar. Men Spørgsmaalet er: Kan vi, saaledes som de økonomiske Forhold ligger her i Landet, tage nye sociale Opgaver op? Har vi i Virkeligheden Raad dertil? Jeg mener absolut ikke, vi har det, hvis Løsningen af disse Opgaver øger de sociale Udgifter for Staten eller Kommunerne, og derfor maa det nærmere undersøges, om de Ydelser, som der i Lovforslagets § 5 er angivet Regler for for saadanne Personers Vedkommende, til Kassen i den Kommune, i hvis Alderdomshjem de eventuelt finder Optagelse, kan holde Kommunen og dermed Staten skadesløs. Desuden maa naturligvis ogsaa Vil-